

# ODMEV IZ AFRIKE.

Leto I. Št. 5.

Kimovec.

Sv. Peter Klaver,  
apostol zamorskih  
misijonov,



prosi za nje  
in za naše  
podjetje!

Ilustrovan mesečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja družba sv. Petra Klaverja.

Blagoslovljen po Piju X.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve naročnike.

## Priloga „Glasniku najsv. Src“.

Naročniki „Glasnika najsv. Src“ dobivajo „Odmev iz Afrike“ brezplačno. Ako pa hoče kdo Klaverjevo družbo nekoliko odškodovati za tiskovne in druge stroške, naj pošlje kak mali dar na uredništvo „Glasnika najsv. Src“, zraven naj pripomni: za „Odmev iz Afrike“.

Posamezne številke stanejo 5 v. Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja. Trst. Via Fontanone, 4.

## Sprejem pri sv. očetu.

**P**etrtega rožnika je sprejel sv. oče ob 12<sup>1</sup>/<sub>4</sub> našo častito generalno prednico grofico Ledochowsko zopet k zasebni avdijenci. Trajala je četrť ure. Generalna prednica je imela priložnost, poročati sv. očetu o napredku naše družbe v zadnjih mesecih. Pokazala mu je tudi slovenski Odmev iz Afrike ter si je izprosila zanj poseben blagoslov. Ta sprejem je pač nov dokaz ! osebné ljubezni in velikega za-

upanja, katero goji sv. oče do naše generalne prednice in v njeni osebi do cele družbe. Imamo res vzroka dovolj, da se Bogu zahvalimo za njo.

## Življenje sv. Petra Klaverja.

**D**oločili smo, da bomo tuptatam svojim cenjenim čitateljem tudi kaj povedali o sv. Petru Klaverju, velikem zaščitniku vseh misijonov med zamorci in našem posebnem varihu. Pripovedovali bomo o njegovi junaški ljubezni do Boga in do bližnjega, njegovi popolni samozataji in mrtvenju samega sebe, o njegovem veličastnem delovanju in o njegovih čudežih. Vse to je še malo komu prav znano, zato tudi malo kdo ve to prav ceniti.

Da bo pa cenjenim bravcem pripovedanje pojedinih posebno zanimivih dogodkov jasneje stopili pred oči, moramo najprej podati kratek popis življenja svetnikovega.

Peter Klaver se je rodil okoli leta 1581 na Španskem iz stare plemenite rodovine. Kot mladenič pri dvajsetih letih se odpoče svetu, ki mu je obetal vse mogoče posvetne dobrote ter vstopi v Taragoni v društvo Jezusovo. Že kot novinec je dospel pod vodstvom sv. Alfonza Rodrigueza na vrhunec krščanske popolnosti. K svetosti pridruži še tudi učenost, kajti bogoslovske nauke je dovršil v Santa Fe z največjo pohvalo.

Sedaj se začne zanj čas delovanja za izveličanje ubogih zamorcev. Predstojniki ga pošljejo v Kartageno, ki je bila tedaj središče prekmorske trgovine v španskem delu Amerike, kjer je pa vlada tudi trpela in celo podpirala ljuto trgovino z ljudmi.

Posebni trgovci ali pravzaprav roparji so se vozili z nalašč zato pripravljenimi ladijami v Afriko, kjer so si nalovili zamorcev ter je prevažali v Ameriko na prodaj. Tukaj v Kartageni je vladalo dvojno nasprotje. Nekateri ljudje so bili silno bogati, a trdosrčni, neverni in nenravni; drugi pa so bili silno revni, nevedni in propadli. Iz navedenega bo čitatelj lahko spoznal, da je imel naš Peter tukaj mnogo opravka. Štirideset let je deloval neumorno in z junaško požrtvovalnostjo kakor apostol, kot suženj vseh sužnjev kakor se je sam nazival in k čemur se je tudi z obljubo zavezal. Umrli je leta 1654.

Čujte sedaj, kako je deloval Peter Klaver med zamorci in kako si je pridobil njih srca. Kadar je zvedel, da prihaja ladija s sužnji, naložil si je sadja, kruha, slaščic, dišeče vode i. t. d. Vse to si je prej naberačil ter je hitel k morju, neozirajoč se na neznosno vročino, ne na dolg pot, hitel je, kolikor so ga le noge nesle.

Kakšni prizori so bili tukaj! Ubogi zamorci so bili kakor živali natlačeni na ladiji. Bili so umažani in nesnažni, da je bilo groza. Krvave klobase na hrbtu, rogovi na čelu in upadli obraz je pričal, koliko so pretrpeli pri prevoznji. Boječe, zmedeno in obupno so se ozirali okoli. Tu stopi med nje Klaver, pozdravlja joč je neizrečeno ljubeznjivo. Boječe in nezaupno so pogledovali zamorci preprostega moža v dolgi črni obleki. On je pozdravlja, se smehlja, jim prijazno namiguje ter je hoče objeti. Prestrašeni se mu odmikujejo, ponižni apostol pa jim skazuje tem večjo ljubezen in prijaznost. „Nič se ne bojte, bratje! Jaz sem oče Klaver, vaš dobrotnik, vaš prijatelj, vaš brat, vaš oče“.

Zamorci dobe zopet pogum ter se začno ozirati za njim. Na njem je vse polno ljubezni: Lju-

beznjiv je njegov pogled, ljubeznjiv njegov obraz, ljubeznjivo je njegovo kretanje, ljubeznjiva je vsa njegova zunanjost. Ta njegova ljubeznjivost mu pridobi zaupnost in srca zamorcev. Klaver jim namigne: pojdite k meni! Zamorci se še obotavljajo, le pogumnejši stopijo bliže. Zdaj postavi vrečo pred nje ter jo začne odvezovati. Zamorci gledajo radovedno kakor otroci. Ko pa smehljaje privleče iz vreče pogač, sadja in vsakovrstnih slaščic, ga koj obsujejo. Prav prijazno ponudi vsakemu nekoliko od svojega vrečnega zaklada. S tem svojim ljubeznjivim dejanjem si popolnoma prilasti njihova otroška srca. Zamorci od veselja kar poskakujejo, cmakajo z jeziki, ploskajo z rokami in skušajo tudi na druge načine izražati svojo hvaležnost. „Bog vas sprijmi! prijatelji moji, nikar se ne bojte! Nič hudega se vam ne bo zgodilo. Boljše se vam bo zgodilo tukaj v Kartageni kakor se vam je v afriških pustinjah. Ne bomo vas pomorili, tudi vas ne bomo darovali malikom, ne . . . . napravili vas bomo za služabnike božje, za otroke božje in dediče nebeskega kraljevstva“.

Ubogi zamorci ne vedo prav, kaj se z njimi godi. Iznenadeni se pogledujejo, njegovih besed ne morejo prav razumeti, ali moževa ljubeznjivost jim ne pripušča dvomiti o njihovi resnici. Solze veselja se jim vdrò po licu, posilem poklekuje pred njega, očeta zamorcev in poljubujejo rob njegovega oblačila, Klaver je digne od tal, je objema ter pritiska na svoje srce. Njegova ljubezen je zmagala. Zdaj je začne spravljati na suho. Vsakemu posebej ponudi roko in ga pelje v zato pripravljen čoln. „Vesljajte mirno k bregu“, jim pravi, „kmalu bom zopet prišel. Najprej moram oskrbeti vaše bolne brate, in sestre, očete in matere, ki so na ladiji. Potem pridem zopet k vam“.

Jokaje mu stiskajo roko. S solznimi očmi gledajo za možem, ki jim kazuje večjo ljubezen nego njihovi lastni stariši. Tako se peljajo na subo. Medtem hiti svetnik v spodnje ladjine dele. A kakšen zrak jim vdari nasproti! Njegovi tovariši kar odskočijo, smrad je pahne nazaj.



**Sv. Peter Klaver.**

Tu leže nesrečneži, bolni in skupaj zgnjeteni v svoji lastni nesnagi. Cele tedne se ni prezračil ta zaduhel prostor. Bolniki imajo otekline, osepnice, gobe i. t. d. Nihče jih ne osnaži, celo če kateri

umrje, se njegovo telo ne odstrani, ampak mora med njimi segnjiti. Njihovo stanovanje je bilo kakor smrdljiv kanal. Le krščanska ljubezen je dajala moč pomagati tudi tem revežem. Klaver vstopi med nje kar brez strahu, ter pozdravi zapuščene reveže toliko bolj ljubeznjivo, kolikor žalostnejšo je videl njihovo osodo. Ponuja jim zdravila, je tolaži in spodbuja, snaži in obvezuje jim rane, je poljubuje in objema ter jim kaže na vsak mogoč način, da je v resnici ljubi. Manj bolne jemlje na rame in je nosi na ladjin krov. Potem prezrači stanovanje ter povabi spremljevalce, naj le pridejo k njemu. Ako najde nevarno bolne, ki so zmožni za sprejem sv. zakramentov, je spove, potem je da na nosilnicah zanesti na ladjin krov. Tukaj se nesrečneži oddahnejo pri ljubeznjivi svetnikovi postrežbi. Kako dobro jim de okrepčajoči morski zrak. Ko so se nekoliko poživili, začne oskrbovati otroke, je krščuje in tako ljubeznjivo z njimi ravna, da so ga ta nesrečna bitja takoj začela rada imeti. Nato je zavije v svoj plašč ter je nese k starišem. Zdaj pride čas, da se tudi ti spravijo na suho. Peter je pri tem nadzoruje in vodi izkrcanje. Prav skrbno je spravi v čoln in je spremi na suho. Pri tem mu pomagajo spremljevalci in pomorščaki. Ljubeznjivo je nosi na morsko obrežje, ter je spravlja na pripravljene vozove. Slabotnejše vodi sam za roko. Bolnikom je delo neizrečeno dobro ob njegovi strani.

Drugi zamorci so stali ob bregu ter gledali svojega ljubeznjivega dobrotnika. Veselo so mu vpili nasproti ter letali za njim kakor otroci. „Pojdite nazaj, moji ljubi“, jim pravi ginjen, „razidite se v svoja stanovanja, nič hudega se vam ne bo zgodilo, moji spremljevalci vas bodo tje peljali in bodo skrbeli za vas, nevarno bolne bodo spravili v bolnišnico. Na te še moram počakati, potem se povrnem k vam.“

Prijazno jim stiska roke ter hiti v bolnišnico. Tukaj najde njegova ljubezen novo delo. Pomagal je usmiljenim bratom bolnike spraviti iz vozov ter je zноситi v bolnišnico. Tam jim napravlja postelje, jim snaži rane, je umiva in obvezuje. Kadar je je spravil v mehko posteljo, jim drgne čelo in sence z dišečo vodo, ter jim podaja hrane, kakoršno so še mogli uživati. Ako je našel koga v smrtni nevarnosti, ga je koj poučil o najpotrebnejših resnicah, pomagal mu je vzbuditi kes nad storjenimi grehi in zaupanje na božje usmiljenje. Skoraj vsi so prosili prstovoljno sv. krsta, mnogo jih je pomrlo koj, ko so bili krščeni, tako da se je zdelo, da jim je Bog samo zato še ohranil pozemeljsko življenje, da bi si po Klaverju pridobili večno.

Iz bolnišnice je hitel nazaj v stanovanje zamorcev. Kako so se ga razveselili. Skrbel je zato, da se je z njimi lepo ravnalo, ter je storil sploh vse, kar bilo mogoče, da se jim olajša njih žalostna osoda. Pripuščal je, da so mu pripovedovali svoje trpljenje, in vsakega je znal potolažiti. Nikoli mu ni bilo preveč tolažiti je in ojunačevati. Vedno rajši so poslušali svojega apostola. Zdaj je imel lepo priložnost pripovedovati jim o veliki sreči, katero uživa kristijan kot otrok božji in dedič nebeškega kraljevstva. Tako jim je vzbudil željo po tej tolaživni veri in prosili so ga, naj je poučuje v njej. Nato je z njimi določil primeren čas za skupen pouk. Ko to opravi, hiti, kam drugam. S solznimi očmi gledajo zamorci za svojim očetom. Tolažili so se le z upom, da ga bodo kmalu zopet videli v svoji sredi. Klaver odide. Vtrujen kakor je bil, se poda znova beračit po cestah in ulicah, da si nabere milodarov za uboge zamorce. Kmalu je dočakal veselje, da je napravil iz svojih zamorskih otrok otroke nebeškega Očeta.

## Kratko misijonsko poročilo.

**Hairagabies ob Oranji reki.** Sestra Jozef Aleksis iz reda oblatov sv. Franciška Saleškega nam poroča, da je bila tam dolgotrajna suša, in da je vsled tega v deželi grozna revščina. Lakota se grozi z vso silo. Iz Heiragabiesa do Oranja se potrebuje z voli šest dni. Uboga živina ne najde med potom nobene klaje. Zadovoljiti se mora s suhim senom. Mnogo je premine, ker nima pijače. Ubogi zamorci ne dobé sploh nikjer nobene hrane. Vse, kar imajo, je to, kar dobe od misijonarjev. Ti pa so sami tako revni, da večkrat lačnim otročičem in starčkom nimajo kaj dati. Sestra Aleksis prosi, da bi se je usmilila kaka milosrčna oseba ter jej podarila stroj za pletenje. Pletla bi nogavice, ki bi se lahko razpečavale po večih mestih, kjer prebivajo Evropei. Tudi škof Simon prosi pomoči.



### **Darila za afriške misijone,**

v obče za krste ali za odkupovanja sužnjih otrok, za vzdrževanje katehistov in semeniščanov itd. naj se — z natančnim zaznamovanjem namena — pošiljajo „Glasniku“, kateri je pošlje družbi sv. Petra Klaverja za omenjeno uporabo. Darila bodo v „Odmevu iz Afrike“ naznanjena. Pisma in denarna pošiljatev se lahko tudi naravnost pošiljajo na generalno voditeljico družbe: Grofica Marija Terezija Ledochowska, Rim, via Giovanni Lanza 129.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

*Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.*

*Odgovoren urednik: J. Palir, kapelan na Ptujski gori.*